

ordentlige Kommission. Der foreligger et Tilbud fra Skibsfarten gaaende ud paa, at man vil paatage sig en Forpligtelse, hvis man derved kan opnaa Frihed for Dele af Tonnagen. Det er et Tilbud, som er af en betydelig økonomisk Værdi, men som dog forhaabentlig ved fortsatte Forhandlinger maa kunne blive endnu større, men hvornaar Skibsfarten vil formaa med den Tonnage, den mener at kunne foreslaa afgivet til Tilførsel af Majs, at skaffe Majsen indenfor Landets Grænser, kan ikke siges bestemt, og det er i hvert Fald for tvivlsomt til, at man tør paatage sig en Forpligtelse til Ombytning af alt det kommende Høstaars Korn med Majs, som da skulde være her saa rettidig, at den kunde komme til Anvendelse i det samme Høstaar; det er muligt, at visse Kvantiteter af den Majs, som Skibsfarten tilbyder at føre hjem i Høstaaret 1919—20, først vil kunne være her i Slutningen af Høstaaret, saaledes at den ikke vil kunne tjene Ombytningsens egentlige Formaal. Usikkerheden med Hensyn til dette Spørgsmaal har derfor gjort, at jeg ikke har turdet foreslaa Pligt-Ombytning af det hele Kvantum. Da jeg endvidere ikke har ment at turde foreslaa den høje Rigsdag at basere hele det kommende Aars Brødpris paa de usikre Majspriser og Tilførselsforhold samtidig med, at der ved Forhandling søges opnaaet Tilsagn fra Skibsfartens Side, som formentlig vil blive endeligt stadfæstet gennem Ændringer i de tidligere Skibsfartslove, er det, at jeg her forelægger til Forhandling Spørgsmaalet om at opnaa Tilsagn fra Landbruget om at bidrage til Landets Brødforsyning paa den angivne Maade.

Det Kvantum, som jeg foreslaar afleveret til den faste Pris, vil være det Kvantum, som væsentlig dækker Landets Forsyning med det grove Brød, og ved at sætte den faste Pris til 30 Kr. vil man have Udgangspunkt for den Brødpris, som kommer til at gælde næste Aar; en usikker og svingende Pris vilde stille Rigsdagen og Staten ganske uvis overfor, hvor store Udgifter det kommende Aars Brødpris vilde medføre. Og af alt, hvad der er anført paa Rigsdagen, har jeg faaet det levende Indtryk, at man meget ønsker at vide bestemt, hvor stort et Beløb det vil dreje sig om, og det kan man kun faa at vide, naar man har en fast Pris at bygge paa. Derfor sættes denne Pris af 30 Kr. Som ærede Medlemmer ved, er denne Pris betydelig højere end indeværende Aars Pris for det Kvantum Vaarsæd, som skal afleveres,

hvilket ikke er meget betydeligt, og en Del højere end Vintersædspriserne.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse sige, at jeg forleden omtalte den mulige Bonusudbetaling, som Kornlovens Bestemmelse om 1 Krones Efterbetaling, saafremt et vist Kvantum, nemlig 7 Mill. hkg Korn, leveres, medfører, og at denne Bonus i saa Fald vil andrage ca. 7 Mill. Kr. De Beregninger, som Ernæringsraadet har foretaget vedrørende det indkomne Kvantum, sammenholdt med den gældende Lovs Regler, synes imidlertid at fastslaa, at der i Øjeblikket ikke er indkommet mere end 6,8 Mill. Tønder Korn, og i saa Fald vil der ikke blive nogen Bonusudbetaling; der vil altsaa ikke blive krævet den omtalte 7 Mill. Kr.s Efterbetaling i indeværende Sommer. Hele Spørgsmaalet er for Øjeblikket Genstand for saavel beregningsmæssig som juridisk Undersøgelse, men jeg har øjeblikkelig villet gøre det høje Ting opmærksom paa det, efter at Sagen er blevet mig forelagt.

Saafernt en Efterbetaling altsaa ikke skulde finde Sted, vil Stigningen i Vintersædsprisen andrage 4 Kr., og jeg har ment mig ikke blot berettiget, men ogsaa forpligtet til at foreslaa en saadan Forhøjelse under Hensyn til den Forøgelse i Produktionspriserne, som utvivlsomt har fundet Sted for den Høst, der nu vil være at bringe i Lade. Med Hensyn til vor Forsyning med Hvede, med Brød og hvad der i øvrigt produceres af Hveden, vil Prisen komme til at hvile paa Majsprisen og altsaa være undergivet dennes Usikkerhed, men jeg antager, at Rigsdagen vil være af den Opfattelse, at man maa indskrænke sig til at lade Staten holde Rugbrødsprisen paa et passende Niveau og saa gennem Bidraget fra Skibsfarten til Majstilførselen forhaabentlig sørge for ogsaa en rimelig Hvedepris. Det er imidlertid ikke udelukket, at det vil lykkes Staten at tilføre Majs gennem den af Skibsfarten tilsagte Tonnage i tilstrækkelig Grad til Ombytning med alt det Korn, der afleveres. Naar jeg ikke i selve Forslaget her har stillet i Udsigt, at en senere Ankomst af tilstrækkelig Majs kunde medføre en senere Ombytning, er det, fordi jeg har ment at burde afvente Afslutningen af Forhandlingerne med Skibsfarten om dette Forhold. Naar disse Forhandlinger er afsluttede, og man fuldt ud kan vide, hvad der i saa Henseende tilbydes, skulde jeg mene, at der — jeg haaber ikke, det vil være for længe — i Forslaget her kunde indføjes en Bestemmelse om Adgang til yderligere Ombytning paa en eller anden Maade, i